

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 74

Dijous, 20 d'abril de 2006

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 83 i 84

Í N D E X

Sessió núm. 83

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2005 (tram. 360-00007/07) (p. 3)

Sessió núm. 84

Projecte de llei

pel qual s'aprova el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals
(tram. 200-00030/07) (p. 20)

Projecte de llei

pel qual s'aprova el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals
(tram. 200-00030/07) (continuació) (p. 20)

Proposició de llei

de creació de la deducció corresponent al tram autònom de l'impost sobre la renda de les persones físiques pels donatius fets en favor de fundacions, associacions i altres entitats privades sense ànim de lucre, en l'àmbit de la solidaritat i la cooperació al desenvolupament (debat de totalitat)
(tram. 202-00055/07) (p. 33)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la divulgació dels continguts de la Proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia amb vista al referèndum (tram. 317-00223/07) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre el debat sobre el model de societat contingut en el títol primer del Projecte de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00224/07) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre les perspectives immediates de la política catalana
(tram. 317-00227/07) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre l'aplicació de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial (tram. 317-00226/07) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre el compliment dels compromisos del Govern
(tram. 317-00225/07) (p. 43)

→

al Consell Executiu sobre la posada en marxa de les mesures d'estalvi energètic del Pla de l'energia
(tram. 310-00558/07) (retirada) (p. 44)

al Consell Executiu sobre el Pla de desenvolupament rural 2007 (tram. 310-00562/07) (retirada) (p. 44)

al Consell Executiu sobre el Registre de plantacions de fruita dolça de Catalunya
(tram. 310-00563/07) (retirada) (p. 44)

al Consell Executiu sobre la política d'ajuts (tram. 310-00559/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre la publicació del Pla territorial sectorial d'equipaments comercials
(tram. 310-00560/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre els procediments d'adopció internacional per famílies catalanes
(tram. 310-00561/07) (p. 46)

Proposició de llei

d'implantació d'una deducció per despeses sanitàries en l'impost sobre la renda de les persones físiques
(debat de totalitat) (tram. 202-00071/07) (p. 47)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el contenció relatiu al patrimoni artístic del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal
(tram. 300-01030/07) (p. 58)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya (tram. 300-01031/07) (p. 58)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el turisme (tram. 302-00171/07) (p. 62)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el model de relacions de l'àmbit del conseller
primer amb el personal de l'Administració de la Generalitat (tram. 302-00172/07) (p. 66)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de sanitat
(tram. 302-00173/07) (p. 71)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la contaminació atmosfèrica de Catalunya
(tram. 302-00174/07) (p. 75)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 83

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, les secretàries primera i segona, el secretari tercer i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia i les conselleres d'Interior, de Cultura i de Benestar i Família.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2005 (tram. 360-00007/07). Síndic de Greuges. Presentació de l'Informe (Informe, BOPC, 306, 7).

El president

Comença la sessió.

————— **Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2005** (tram. 360-00007/07)

Aquesta sessió és específica per a l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2005. D'acord amb l'article 159.3 del Reglament, fa la presentació del resum general de l'Informe anual el síndic de greuges, l'il·lustre senyor Rafael Ribó i Massó.

El síndic de greuges (Sr. Rafael Ribó i Massó)

President, senyores i senyors diputats, membres del Govern, els prometo que faré un esforç de màxima concentració i brevetat en la presentació de l'Informe, perquè entenc avui que ses senyories poden estar amoïnats per molts altres afers de la vida política catalana.

Tenen totes i tots a la seva disposició, des del 24 de febrer d'enguany, l'Informe del Síndic de Greuges de Catalunya i la liquidació del pressupost de l'any 2005, tal com estableix la Llei. I l'anem a presentar i a debatre en Ple d'acord amb la nova normativa d'aquesta cambra, amb el nou Reglament, que ha provocat canvis en el calendari i en la mateixa regulació del debat. Ja deuen saber totes les diputades i diputats que hem fet ja quatre debats, en dos dies, en la Comissió del Síndic de Greuges, el 24 de març i el 5 d'abril, i avui fem aquest Ple, i que, per tant, essent segurament la primera cambra d'arreu de l'Estat espanyol que rep per calendari l'Informe de l'any anterior per part del síndic o defensor, també anem complint els terminis perquè això sigui més adient amb un principi de celeritat i actualitat.

La regulació, l'haurem d'anar ajustant als casos pràctics. En els mateixos debats en comissió sortia la demanda o suggeriment per part de la pràctica totalitat dels grups que penséssim com donar més especificitat als debats, de fer-los més monogràfics, per poder tenir més capacitat d'entrar-hi a fons. Déu n'hi doret com, amb el mosaic de les quatre sessions, s'hi va poder entrar; però, així i tot, es constatava això. Crec que val la pena que ho tinguem en compte per a anys propers.

I jo també demanaria que anéssim avançant en la implicació del Parlament en la tasca del síndic de greuges i

de tota la institució que em toca representar, tant pel que fa als informes anuals, als informes monogràfics, a les resolucions concretes; la nostra relació amb l'acabada de néixer Comissió de Peticions d'aquesta cambra; la transformació de suggeriments i recomanacions del Síndic en proposicions no de llei; el recordatori d'informes anteriors d'anys passats, per anar seguint una línia de coresponsabilització en la tasca de millorar l'Administració. En definitiva, els demanem una major assumpció per part de la cambra, per part del Govern, per descomptat, i per part de les administracions en general, de les recomanacions del Síndic de Greuges, com demanem –permetin-me que ho digui, i a més aprofitant la presència aquí d'una honorabilíssima representació de síndics locals– major atenció per part de les administracions al paper de tots i totes les meves i els meus col·legues que han de dur a terme aquesta tasca.

En propers informes estem pensant plantejar-nos també un apartat de seguiment sobre els treballs del Parlament respecte al que realitza el mateix Síndic de Greuges. I demanaríem al Parlament que per a propers debats poguéssim també resoldre un tema tan senzill, logístic, com és el canvi en l'hemicicle, atès que a partir que el Reglament ja dona un paper més actiu al síndic en el debat, en el sentit de participar en el debat, que pogués tenir presència en el mateix hemicicle no pas com un convidat –tampoc com un membre del banc del Govern, i menys avui, que es pensarien que pretenc alguna conselleria, i res més lluny de la intenció del síndic de greuges–, sinó com a cosa natural d'acord amb els canvis que s'han anat realitzant en el Reglament.

L'Informe, tal com obliga la Llei, té totes les queixes que han arribat a la institució, les actuacions d'ofici que ha impulsat la institució; assenyala els problemes més importants que hem detectat; hem assenyalat també en l'Informe les recomanacions i suggeriments que ens semblen més allisonadors, i tenen la informació completa que demana la Llei en l'Informe, en el CD que l'acompanya, amb totes les estadístiques i amb tot el material de suport que hem intentat sumar en el que s'ha tramès al Parlament.

Vull recordar que és el material de l'any 2005. No és el material que toca temes de rabiosa actualitat, malgrat algunes pressions, diguem-ne, comunicatives que rebem. Ara, no puc deixar d'assenyalar que, malauradament, algunes de les denúncies fetes fa mesos a l'Informe han esdevingut temes d'actualitat, com mancances en el sistema de protecció o regulació de determinades etapes de formació. En parlarem tot seguit, com toca al Síndic davant del Parlament, a qui ha de retre comptes.

També vull precisar que són els temes que arriben al Síndic. Algun diputat, en comissió, ens assenyalava altres problemes que no estaven en l'Informe i que eren problemes d'interès social. El Síndic ha d'informar sobre allò en què treballa com a síndic. O sigui, preciso que el nostre Informe no és l'estat dels drets a Catalunya, perquè això no és tot el que pot arribar el Síndic de Greuges, sinó l'estat d'aquells drets que han significat queixes de persones a Catalunya o actuacions d'ofici des del Síndic de Greuges de Catalunya.

En aquesta presentació els presentaré el material en quatre apartats, d'una forma una mica diferent de la que hem

treballat en comissió i de com està en la sistemàtica de l'Informe: primer, m'agradaria sintetitzar-los què és el que arriba o el que ha arribat al Síndic de Greuges l'any 2005 i què hem promogut; en segon lloc, com han respost les administracions; en tercer lloc, què hem fet i hem suggerit des de la institució del Síndic de Greuges, i en quart lloc, què s'ha resolt, quan entre tots hem estat útils i funcionals en aquesta relació Síndic - administracions.

Què és el que arriba, què és el que ha arribat al Síndic. No estem encara capacitats –i espero que ho estarem aviat– per donar-los un retrat sociològic de les persones que s'adrecen al Síndic. Anem a aprofundir estudis respecte a això, possiblement un qüestionari de la gent que se'ns adreça... Sí que ja podem entreveure que són queixes que tenen una tendència a sorgir més de l'àrea metropolitana que no pas de la resta del país, més segurament d'un ambient urbà que no pas rural –ho dic molt prudentment– i, sobretot, que encara tenim una gran càrrega de recollir els possibles atemptats contra drets o lesions de drets en els sectors més exclosos, que, si bé arriben puntualment en circumstàncies dramàtiques, ni molt menys reflecteixen els desequilibris que hi puguin haver al nostre país.

Hem tingut el 2005 8.373 actuacions, iniciades el 2005, amb queixes, actuacions d'ofici i consultes; ho tenen a l'Informe. Representa un creixement global de vora del 60 per cent respecte a l'any 2004. I amb temàtiques, com sempre, presidides per la qüestió de l'Administració pública en general –més d'un 20 per cent–, de seguretat ciutadana, i després temes referits a justícia, d'urbanisme, de medi ambient, de consum –vaig seguint l'ordre del nombre de queixes–, de serveis socials, de sanitat, d'infància i adolescència...

Hem promogut actuacions d'ofici en primer lloc adreçades a col·lectius amb necessitats especials de protecció, serveis socials, seguint les línies d'actuació a les quals es va comprometre aquest síndic en iniciar el seu mandat, com ha estat l'informe «Sense llars», o el tema de residències de gent gran, o l'Informe sobre menors immigrants no acompanyats. En segon lloc, actuacions adreçades als drets socials i principis rectoris dels poders públics, posant èmfasi que hem d'anar a objectivar al màxim el dret subjectiu a un dret social, com són tots els temes que es refereixen, per exemple, a la conciliació de la vida familiar i laboral, a temes de medi ambient. I hem fet actuacions d'ofici també en temes relacionats amb la bona administració, bàsicament a l'entorn dels drets dels grups municipals en la seva participació als ajuntaments.

I hem rebut un gran nombre de consultes sobre consum, sobre l'Administració pública, sobre seguretat ciutadana i justícia... I un any més hem d'assenyalar que hem rebut una part de consultes, vora un 27 per cent, de temes privats o inconcrets, que també hem intentat atendre, dirigint-los al lloc on puguin ser solucionats.

En general, l'increment de les consultes ens fa recomanar a aquest Parlament que s'impulsin les administracions perquè habilitin més serveis per atendre les consultes de les persones i que no es caigui en la temptació de desviar cap al Síndic les consultes que hauria de respondre la corresponent oficina d'atenció a l'usuari. Ens fa dir en aquest Parlament que des del Síndic, en la me-

sura dels nostres mitjans, atendrem a tothom i l'orientarem, fugirem del «no ho sé», «vagi vostè a un altre lloc» –el *vuelva usted mañana*, per dir-ho en un pla una mica esquemàtic–, o fugir d'una cosa molt elemental que presidirà constantment aquesta actuació: cal escoltar i cal informar.

I també dir-los que, si bé han augmentat molt les queixes –que pot ser provocat també per una major difusió de la institució–, també estem, com demostrarem en les xifres de l'Informe, donant molt més rigor al tractament de les queixes.

Què s'expressa en aquestes queixes? Doncs, s'expressa un conjunt de temàtiques que estan presidides per una paraula molt senzilla: la queixa davant de la *burocràcia* –ho dic amb els termes més descriptius i, per tant, també més telegràfics–, la queixa que «no m'escolten», que «no m'informen», que «no em responen», que «no em rescabalen», que «no em serveixen». I tots som servidors de les persones.

La llista temàtica és molt variada. Per al nostre interès jo assenyalaria, doncs, temàtiques a l'entorn de la gent gran i dels seus drets –el col·lectiu creixent més important a Catalunya–; a l'entorn de temes dels drets d'aquells subjectes que a vegades sembla que no els considerem com a tals subjectes de drets: els infants; a l'entorn de la bona educació, de l'atenció a la salut, de qüestions que poden semblar «novedoses» però que creixen percentualment de forma significativa, com l'ordenació del territori o com els drets dels consumidors.

Jo voldria fer una especial referència, en aquest repàs del que ens arriba al Síndic, a un tema que per nosaltres és molt sensible: les preocupacions sobre les polítiques de normalització lingüística. És un percentatge molt reduït, el que arriba al Síndic com a queixa en aquest camp: menys d'un 1 per cent. I tres quartes parts d'aquest 1 per cent és de gent que es queixa de no poder usar el català en la vida pública. El 2005 augmenta el nombre de consultes, també bàsicament en aquestes proporcions. I des d'aquesta institució volem dir que no detectem l'existència d'un clima de crispació ni de confrontació per l'ús de les llengües oficials a Catalunya. Nosaltres, des de la institució, atenem amb rigor totes les queixes lingüístiques, i orientem fins i tot queixes que són de caràcter privat en temes lingüístics, com ho fem en les altres, i podem afirmar molt planerament que a Catalunya hi ha una bona convivència social, sense afectació categòrica de conflictes lingüístics.

També vull subratllar en aquest apartat, encara, el tema de la participació. Creixen les queixes que demanen més canals de participació. Creixen en el camp de l'urbanisme, per exemple, i en general de l'ordenació del territori. El Síndic té molt poc a dir sobre el poder discrecional de les administracions a l'hora de decidir tal o tal infraestructura; sí sobre el procediment i l'observança del procediment, de la legalitat i de com es recullen o no les al·legacions que puguin fer les persones sobre aquelles decisions.

Els veïns, a Catalunya, se senten cada cop més involucrats en l'ordenació territorial i urbanística. Creix l'interès per saber equilibrar i poder influir a equilibrar el desenvolupament social i econòmic amb la preservació dels valors naturals i culturals. Les persones interessa-

des demanen més participació en l'elaboració dels instruments municipals de planejament. De vegades amb un conflicte d'interessos, com s'ha vist en grans infraestructures, com s'ha vist en equipaments, en temes que semblen aparentment nocius o en temes que poden ser directament nocius, com és l'agressió al dret al silenci.

Nosaltres considerem que cal explorar formes de participació. Cal anar més enllà en la informació en àmbits perquè la gent pugui seguir el compliment dels objectius que se'ls ha explicat sobre les mesures que es prenen, que cal obrir nous canals de recollida de suggeriments, que cal posar més imaginació per motivar l'interès general abans d'aprovar inicialment plans. Tot això, òbviament –i ho subratllo–, sense abdicar de la responsabilitat de decidir per part dels legítims representants, que per això han estat elegits.

Des del Síndic hem agafat encara amb més força la tasca de fer pedagogia social, perquè les persones a Catalunya entenguin i acceptin que hi ha un conjunt d'equipaments que s'han d'ubicar en el territori: centres penitenciaris, casernes de mossos d'esquadra, plantes de tractament de residus, etcètera. I que, per tant, hi ha uns drets i hi han uns deures. I hem respost queixes, categòricament, per no donar el més mínim espai a fugir d'aquesta responsabilitat social, però no és obstacle per insistir a les administracions que cal obrir encara més la participació, també a les institucions democràtiques entre els representants. Al Síndic arriben queixes d'ajuntaments de tots els colors polítics, dels grups de l'oposició, que no se'ls té prou en compte per a la seva tasca democràtica. En el dret d'obtenció de còpies... Hem fet una actuació d'ofici, per exemple, per esbrinar quin és el parer del Departament de Governació i Administracions Públiques sobre aquests temes, o a la incorporació de punts de l'ordre del dia a les sessions, o en el fet de ser més plurals..., o en el fet de ser, no més plurals, en el fet de ser plurals a l'hora de publicar revistes d'informació per part de les corporacions, i no privar l'accés a aquests instruments dels grups que no estan en els equips de Govern.

Com han contestat, com han respost les administracions? Dit d'una altra forma, en terminologia de síndics, de defensors, com quan hi ha una bona o una mala administració a Catalunya?

Vull començar per criticar el mateix Síndic de Greuges. A la institució Síndic continuem encara amb defectes de mala administració: no som encara prou ràpids en la resposta de les demandes que ens arriben i ens cal incrementar mitjans tecnològics, informàtics, previsions de reducció de terminis, i, sobretot, incrementar la qualitat del nostre servei de cara a les persones.

Els puc dir que hem disminuït la resposta de les administracions de tres mesos a dos mesos al llarg del 2005, i que hem articulat mesures com ja no reiterar per escrit, no arribant a les administracions un reguitzell de cartes insistint, en l'època de l'*online*, i demanant que s'atenguin les peticions del Síndic. Hem utilitzat mètodes molt més directes: visites presencials. Intentarem externalitzar molt més encara la institució, per reduir, si pot ser, aquests dos mesos a un mes, com ja aconseguim en el cas d'algunes administracions, per incrementar –deixin-m'ho dir, encara que pugui ser una pa-

raula una mica aparentment amenaçadora– la pressió, perquè, si no, el Síndic no pot actuar, no pot decidir amb coneixement, i, per tant, deixem la persona, tingui raó o no, desatesa en la seva demanda.

Nosaltres valorem positivament les nostres relacions amb les administracions. Els departaments de la Generalitat ens han contestat de manera puntual i ràpida les demandes d'informació. En alguns casos els hem hagut de recordar telefònicament que cal una informació necessària per estudiar tal i tal problema. En el cas de l'Administració local, ja és més heterogènia la pauta de resposta. Evidentment que els municipis petits, on es fa palesa la insuficiència de recursos, poden tenir més dificultats a l'hora d'aquestes respostes. Ara bé, davant de la demora o la insuficiència en la resposta d'ajuntaments de localitats mitjanes o grans municipis, considerem, des del Síndic, que cal una iniciativa política de tots els equips, de tots els grups, perquè hom s'esmerci més a l'hora de complir amb el deure legal de col·laboració.

En general, tant els departaments del Govern com les administracions locals poden, en ocasions, donar respostes sense contraargumentar. Quan hi ha una resolució rigorosa, seriosa, sobre el marc legal i els drets que es reclamen, no contraargumentar i respondre, purament i simplement, com un formulari, s'obstrueix la tasca del Síndic de Greuges. I també vull destacar que, de vegades, no se'ns comunica quina decisió adopta l'Administració a partir del nostre suggeriment, i hem d'anar nosaltres darrere perquè se'ns expliqui, i, fins i tot, a veure si s'ha fet tal i tal canvi, i especialment quan són canvis amb proposicions de modificació normativa. I és una pèrdua de temps que podríem estalviar-nos si hi hagués una major celeritat respecte a això.

En l'Informe hi trobaran, com obliga la Llei, llistades les administracions no col·laboradores. He de dir que cada vegada és un nombre més reduït, que, fins i tot, en alguns casos acumulen una actitud resistent a col·laborar, per manca de resposta o per manca d'actuació.

Hi ha, en primer lloc, administracions que en diem que «parcialment no col·laboren», són 6 casos: 3 d'un ajuntament, 2 d'un altre i 1 d'un altre. Hi ha 7 casos de «manca total de col·laboració»: 6 d'un ajuntament i 1 d'un altre. Clar, són nombres molt reduïts, si pensem en els 950 i escaig municipis que hi ha a Catalunya. Hi han casos d'administracions que no segueixen..., en diem «no seguidors dels suggeriments del Síndic», malgrat estar apuntalats en tot el conjunt d'argumentacions basat en l'ordenament legal. És l'àmbit més imprecís de poder determinar qui té la raó. De vegades és paraula davant de paraula, però, de vegades, l'estadística o un sentit elemental de seny ens diu que no pot ser que algú no s'equivocari mai, per més administració que sigui.

I hi ha, finalment, administracions –que jo en dic, carinyosament, bumerangs– que ens diuen que faran el que els hem dit que han de fer i, *a posteriori*, ens retorna la queixa perquè hi ha hagut un adormir-se o un gronxar-se en aplicar allò que s'ha admès que s'havia d'aplicar: «Ho farem», i després no es fa. També els he de dir que nosaltres articulem, a partir d'enguany, un departament específic de seguiment per, també, poder discutir i treballar aquests casos.

Què és el que hem fet des del Síndic? Hem fet de controladors i hem fet de col·laboradors. Volem millorar l'Administració. Volem combatre la mala Administració. Volem proposar mesures. Volem contribuir a garantir els drets de la gent. I hem fet recomanacions individuals, hem fet recomanacions col·lectives. Els donaré exemples –exemples emblemàtics, ben actuals–, que estan extensament desenvolupats a l'Informe, i segurament els posaré per l'ordre d'importància que en aquest Síndic tenen, aquests exemples.

Primer, tot l'apartat del sistema de protecció a la infància a Catalunya. Hem treballat demanant a l'Administració sensibles millores en les actuacions protectores: són competència de l'Administració de Catalunya. Veiem que hi han queixes reals, motivades i certes sobre el procés d'estudi i valoració de la situació de risc dels infants, pels retards, per l'allargament dels processos, pels divorcis que poden provocar situacions dramàtiques, sobre la disconformitat en les propostes tècniques o amb els recursos alternatius al nucli familiar. Tenim professionals molt bons en el sistema de protecció, però els tenim sobrecarregats per fer la tasca que cada vegada serà més important i creixent a Catalunya. Segurament els tenim poc coordinats. I en parlem, a l'Informe, i en parlarem aviat sobre altres qüestions que ja van més enllà de l'Informe 2005. I segurament ens cal major celeritat en aquest sistema de protecció.

En un altre ordre de coses, encara en el món dels menors, volem subratllar de l'Informe que considerem que cal millorar dependències com les de l'Oficina d'Atenció al Menor i la Unitat Central del Menor, que estan en el mateix edifici. És incompatible, amb les condicions materials i el funcionament a les quals actualment es troben, garantir seriosament els drets d'aquest col·lectiu. I considerem que això hauria de ser objecte d'una consideració urgent: cal anar a una remodelació a fons, coordinada. I amb això estem amb diàleg amb els departaments implicats, perquè aviat puguem veure resultats.

I em refereixo, encara en el món dels infants i dels menors, a un tema específic que afecta l'educació. Els recordo que els estic assenyalant el més emblemàtic, no vull dir que amb això esgotem tal i tal temàtica. I em refereixo especialment a l'etapa zero - tres anys. Ens arriben dues grans preocupacions: pel nombre encara insuficient de places en aquesta franja i per la qualitat de l'atenció que es presta en aquesta franja. Però, sobretot, pels forats que tenim en la normativa que regula aquesta franja, sigui l'oficial, sigui la pública, sigui la privada, sigui la que està fora de consideració com a tal. El problema s'agreuja quan es tracta de recursos no autoritzats pel Departament d'Educació i que, com ja es va advertir en l'Informe anterior, funcionen amb llicències municipals d'activitats diverses, però que són, a la pràctica, veritables llars d'infants.

Si són reconegudes com a tals llars d'infants, cal disposar amb força d'un pla d'inspecció veritable i sistemàtic. Si s'emparen en altres definicions, senyores i senyors diputats, el Govern de Catalunya i els ajuntaments han d'acordar sistemes d'informació i control. Sembla..., semblaria –i en diàleg estem amb aquest Departament– que el Departament d'Educació no és exactament el competent en aquesta matèria, però és un problema a

resoldre pel Govern de Catalunya. Si vostès agafen l'encara Decret vigent 222/1996, de Benestar i Família, veuran que defineix uns determinats espais, no els regula. I estem pendents d'aquesta normativa, amb una queixa creixent per part dels professionals, dels que volen, de debò, un bon sistema en aquesta franja. Cal disposar, tan aviat com sigui possible, d'una regulació.

Emblemàtic és tot el que hi ha a l'entorn d'habitatge. Avui assenyalare una qüestió molt concreta. Ens han arribat queixes sobre la pressuposada existència d'habitatges de titularitat pública desocupats; queixes que fa gent, que, com a detectius, al mateix temps que han fet la petició a l'habitatge, indaguen i intenten demostrar –i creiem que a vegades ho demostren– que allà hi han habitatges buits de titularitat pública.

Nosaltres, treballant aquest tema a fons, insistim i recomanem la creació urgent del registre unificat de sol·licitants d'habitatge protegit que la Generalitat de Catalunya ha de posar en marxa i tenia previst posar en marxa.

Hem treballat també de forma emblemàtica, en aquest repàs de qüestions, aspectes que afecten directament el cor del sistema dels serveis socials; especialment voldria assenyalare el dèficit de places residencials o l'escassetat de programes alternatius en aquest dèficit. Nosaltres coincidim amb qui, des de la definició de polítiques públiques, ens diu que l'acolliment residencial no hauria de ser ni l'únic, ni el primer recurs que s'utilitzi per atendre les persones grans, però fem palès que aquest continua sent l'eix del sistema d'atenció i és insuficient, igual que ho són les mesures alternatives.

Entenem els problemes pressupostaris, però amb un avenç, com dèiem, de l'objectivació dels drets socials, aquest és un tema creixent i transcendent, i més quan, biològicament –ho acabem de conèixer amb les darre- ríssimes xifres–, aquest col·lectiu anirà creixent.

Trobem a faltar manca d'equips de valoració i hem obert una actuació d'ofici sobre els criteris de valoració de la discapacitat. Sabem que l'Administració estatal determina el grau d'invalidesa per a activitat laboral, però és l'autonòmica la que determina el grau de discapacitat, d'acord amb barems del Decret 71/1999. S'han de dotar més, aquests equips, per realitzar la seva tasca. I si mirem encara en aquest camp, els retards, que provoquen situacions familiars realment dramàtiques: de gent que necessita ingressar amb problemes de salut mental o amb problemes molt greus de salut, o que, de vegades –i perdonin l'exemple, per més que els pugui sonar ja a «culebró» televisiu–, d'aquell que rep la confirmació quan fa mesos que és mort.

I, en aquest camp, nosaltres hem treballat també l'exclusió, directament, com demostra l'Informe que vàrem presentar en el Parlament, del 2005, sobre els sense llars i sobre les polítiques que cal fer per combatre l'exclusió social. Anant a les causes. Recordin com es va cremar una exsecretària de direcció en un caixer automàtic de la ciutat de Barcelona. No estem parlant de pobresa a la clàssica, ni de migracions ni d'altres factors que de vegades s'havien posat en aquest esquema. Estem parlant de persones que se'ls trenca el projecte de vida i que requereixen polítiques individuals de seguiment, amb una gran coordinació entre els diversos departaments.

Hem treballat també temàtiques que afecten el dret a la salut; molt concretament en el tema reiteratiu de les llistes d'espera en consulta, en diagnòstic o a intervenció. Hem obert una actuació d'ofici per conèixer a fons i de forma actualitzada el nombre de persones en llista d'espera per a intervencions quirúrgiques en els centres de la xarxa hospitalària, o quines previsions hi han de modificar o d'ampliar el nombre de procediments quirúrgics amb un temps de garantia. Som conscients que a mesura que s'incrementen els mitjans, fins i tot es provoca un increment en la demanda i que estem retallant, a poc a poc, el divorci en aquest camp. I encara en aquest camp, voldria significar actuacions que hem fet sobre atenció hospitalària, amb visites a alguns centres hospitalaris, i sobre l'atenció d'urgències, com vàrem fer a un dels centres més importants de Catalunya, al Servei d'Urgències de l'Hospital General de la Vall d'Hebron, i que l'Administració sap perfectament de les nostres recomanacions sobre aquesta qüestió.

També és emblemàtic parlar-los de les queixes que ens arriben sobre els impostos. S'ha donat prou publicitat a la nostra reflexió sobre el divorci entre notificació, en un moment, en un altre, dels gravàmens o les sancions. Voldria estendre'm –i voldria fer honor al que he dit que seria al màxim de concentrat– a temes que ens amoïnen dels impostos, com per exemple no haver resolt encara –i això és un tema estatal– el carregar amb IVA les residències de la gent gran. I si cal distingir-ho, distingim-ho, quines són autèntiques residències d'alt nivell i que són més hoteleria, però quines són equipaments socials necessaris, que és un absurd que contribueixin com un hotel. O coses que afecten taxes municipals, que han estat molt desigualment aplicades i, segons el Síndic, encara sense suficient basament de memòries econòmiques, com són la recollida de residus i el canvi que hi ha hagut a partir de l'abandonament de la política de gravar-ho amb l'IBI.

Voldria, per acabar aquest apartat de les qüestions que nosaltres hem realitzat, telegràficament, posar tres elements damunt de la taula. Enguany, pel que afecta el sistema penitenciari, insistiria molt en quelcom com és donar treball penitenciari a tots els interns i internes que ho demanin. Anar reduint el nombre de persones desocupades que hi ha entre la població total interna, amb salaris més dignes, amb millorar la preparació professional. A tenir en compte que cal segurament, més enllà del Pla d'infraestructures, emprendre mesures aquí o allà sobre qüestions que afecten determinats marcs legals, que estan pervertint l'estada en el sistema penitenciari.

Penúltim, hem rebut, com he dit al principi, de forma significativa un creixement de queixes sobre els temes de medi ambient. Voldria assenyalar-los molt especialment la contaminació dels aqüífers amb l'aigua de boca, de consum humà. I com el síndic ha treballat demanant a l'Administració que s'informi durant les vint-i-quatre hores següents a la detecció d'una situació per part de l'autoritat sanitària els potencials consumidors, com és els materials transgènics. Sabem pel Departament, se'ns respon que s'està preparant un decret, que sembla ser que està passant pels seus *rifirrafes* –ho dic sense cap mena de transcendència actualíssima–, però que apunta la creació d'un registre de cultius genèticament modificats a Catalunya.

I com a última qüestió –última en aquesta telegràfica exposició– tot el treball que hem fet en qüestions referides a les migracions, on encara hem de continuar dient: calen processos normals, no excepcionals, més clars i amb majors mitjans. Adverteixo que ja a l'any 2005 detectem un nombre importantíssim de queixes sobre el que en podríem dir drets que no estan definits. I ho diré amb un exemple que motiva moltes queixes: l'accés a la xarxa d'internet, i que caldrà que les administracions i els legisladors corresponents, a molts nivells, començant per l'europeu, siguin potser... estiguin més atents a una demanda d'un bé que té una utilitat que comença a ser ja universal.

Com quan entre tots hem estat útils i funcionals. Els he dit que nosaltres anem a pujar el llistó en el tema de la qualitat i del rigor. Sàpiguen que al 2005 hem rebutjat més d'un 20 per cent de les queixes que ens han arribat a la institució perquè hem considerat que no érem competents per entrar en aquella matèria. Les hem adreçat on calgués, però les hem rebutjat. Sàpiguen que al 2005, de la resta, d'aquest 78 o 79 per cent, un 35 per cent del 100 per cent total –un 35 per cent–, una vegada estudiades, hem decidit que l'Administració havia actuat correctament. Encara, de la resta, que ja és menys del 50 per cent, vora un 10 o un 11 per cent ha anat ja, per col·laboració i per competència, a altres defensories; o al Defensor del Pueblo o a síndics locals, posant en marxa el mecanisme que tenim de col·laboració estreta amb aquests. I el que ens queda com a Síndic de Greuges, sàpiguen que allò que ens queda, que hem investigat perquè hem cregut que la persona tenia raó, en un 95 per cent dels casos l'Administració ens ha donat la raó. I per això hem pogut, per exemple, aconseguir que interns canviïn de centre, que pares puguin matricular els seus fills, que s'escurcin retards procedimentals en els ajuts socials, que es donin ajuts a determinades persones dependents.

Però aquest síndic vol deixar molt clar que cada vegada més, sense deixar d'atendre cap queixa individual, posa l'objectiu que d'un cas busquem la categoria que pugui afectar molta més gent, de forma que totes les persones puguin tenir els mateixos drets, que aconseguim una millora global del procediment. Em felicito, per exemple, per començar amb exemples col·lectius, em felicito i els felicito que aquest Parlament votés una proposició no de llei agafant pràcticament les recomanacions del Síndic de Greuges sobre l'informe dels sense llar, i que són mandats polítics per impulsar l'Administració, i que anem a donar passes per solucionar aquest tema.

Hem aconseguit que propostes de modificació normativa vagin endavant. Un tema tan difícil com la protecció dels menors en processos judicials, que vam haver de remetre al Defensor del Pueblo, als grups parlamentaris catalans que actuen a les Corts Generals, i que va arribar al propi Ministeri de Justícia, està ja en debat en la reforma de la Llei penal del menor, està ja en debat amb proposicions no de llei conjuntes i va avançant perquè es pugui equilibrar la presumpció d'innocència i la no victimització dels menors implicats en aquests casos, sempre sota la comprovació del principi de contradicció.

Hem avançat en qüestions que afecten els discapacitats. Hem aconseguit l'exempció de les taxes per a la inscripció en processos selectius que convoqui l'Administració de la Generalitat i els ens locals per a les persones amb grau de discapacitat igual o superior al 33 per cent. Hem aconseguit que l'Autoritat del Transport estudiï la possibilitat de títols integrats amb bonificació per als col·lectius discapacitats. Hem aconseguit que es tingui en compte que la mobilitat dels discapacitats significa vehicles adequats, com pot ser ja les previsions i els acords que s'han pres sobre els taxis.

Hem avançat a contribuir a combatre allò que afecta un dret tan elemental com és el dret al silenci o el dret al descans. I els podria assenyalar accions emblemàtiques del síndic que l'Administració ha tingut en compte en punts molt importants de les concentracions urbanes de Catalunya.

Hem aconseguit que les subvencions que rebien els represaliats pel franquisme pel temps presó tinguin ja la possibilitat de ser demanades en termini obert, sense l'absurd de tancar un termini a persones que, a més, biològicament van desapareixent. I també que, a partir de l'actuació del Parlament i del Govern central, es tingui en compte que no haurien de tributar en l'impost de la renda de les persones físiques. Vàrem batallar amb força en aquesta segona dimensió. Primer vam tenir un rebuig com a resposta, però és evident que ja s'ha acceptat tàcitament quan la Llei 30/2005, del 29 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat ja posa un compromís del Govern en el termini de dos mesos, i ja es parla d'indemnitzacions per a les futures subvencions i una ajuda adreçada a compensar la càrrega tributària de les que han rebut percepcions.

Senyores i senyors diputats, unes consideracions finals per acabar aquesta presentació. Ens queden moltes coses a fer des del Síndic de Greuges. Sabem la cura en un tema tan important, com tots els capítols, del que és la reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i les seves institucions com hi han de quedar reflectides.

Sabem la seva atenció, si més no dels membres del Govern, sobre una demanda tan senzilla per part nostra: que estem comprimits, ens falta més espai.

Vull assenyalar-los el que és una línia política gruixuda que volem apuntar per a l'any 2006, la descentralització del Síndic de Greuges. Sovintejar encara més les nostres sortides en col·lectiu, com a institució, o de forma individual, per tots els territoris de Catalunya. L'aplicació de tecnologies, com pot ser la videoconferència, perquè ningú a més de cinquanta quilòmetres no pugui disposar d'un servei d'atenció des del Síndic de Greuges.

Hem emprès, com saben vostès, campanyes de divulgació per fer conèixer la institució. La institució del Síndic de Greuges de Catalunya i, de retruc, la institució de tots els defensors i síndics que hi han a Catalunya, amb una imatge corporativa nova.

Hem potenciat el que és l'intercanvi d'experiències amb els altres defensors arreu de l'Estat i internacionals. Sàpiguen que és voluntat d'aquest síndic aprendre molt de gent que ens porta molts anys d'avantatge en aquest camp; per això hem anat a la casa mare, a l'Ombudsman de Suècia, del qual se celebraran dos-cents

anys d'aquí tres anys, o hem intercanviat amb l'Ombudsman d'Àustria o amb el de Portugal; estem participant al màxim en els fòrums internacionals. I hem «mimat» la continuïtat d'una tasca que va començar el meu predecessor, el síndic Anton Cañellas, que és la cooperació internacional des del Síndic de Greuges, amb un projecte d'assistència jurídica gratuïta a Sèrbia i amb un projecte de potenciació de l'Ombudsman a Bòsnia-Hercegovina, projecte que coneixen les diputades i diputats de la Comissió del Síndic, que ens varen poder acompanyar en un dels viatges de treball sobre el tema. Hem participat, i demanem ampliar aquesta participació, en altres projectes que signifiquin que democràcies ja consolidades com la nostra ajudem en territoris molt inestables a també institucionalitzar instruments de garanties de drets.

Senyores i senyors diputats, els agraeixo la seva atenció. Agraeixo molt especialment l'esplèndid treball que estan realitzant diputades i diputats de la Comissió del Síndic. I –ho saben perfectament i ja els ho vaig dir des del primer dia– és voluntat d'aquest síndic que la Comissió del Síndic de Greuges no sigui mai una «maria» de la casa, sinó que sigui l'estendard de l'impuls dels drets i també de la pedagogia dels deures.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, síndic. I després de la intervenció del síndic, poden fixar posició els grups parlamentaris. Per fer-ho, té la paraula en primer lloc el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. Síndic, consellers... El nostre Grup, especialment els diputats que hem llegit l'Informe del 2005, el felicitem, síndic, a vostè i al seu Grup, per la tasca realitzada durant l'any 2005. El primer any tot sencer en què la institució del Síndic ha estat conduïda per vostè, senyor Ribó. Un gran esforç per apropar al ciutadà la institució, per fer-hi fusió institucional són en part les causes del gran increment de la quantitat d'intervencions. No crec que sigui, per això, el moment de perdre'ns en nombres, percentatges. Destaca un augment notable de queixes consultes, actuacions d'ofici, actuacions del Servei d'Atenció a les Persones, siguin presencials o mitjançant conversa telefònica. L'estructura de l'informe és molt correcta, amb exemples destacats de les queixes formulades, segons la temàtica, i un examen exhaustiu de la legislació reguladora, amb propostes força aclaridores i assenyades.

Destaquem –estem d'acord amb el síndic– la tasca seriosa de la cooperació internacional, amb Sèrbia o amb Bòsnia, de la qual els diputats de la Comissió en vam ser testimonis.

No és el moment d'enfarregar amb números, però clarament hi ha un número que és molt clar, que fóra interessant de treballar-lo, que és el punt d'inflexió que s'ha donat a l'any 2005. L'Administració autonòmica acumula el 44 per cent dels casos de les queixes, con-

sultes i altres activitats del Síndic. Per contra, l'Administració local acumula el 33,9 per cent. És el primer any en què l'Administració autonòmica acumula més queixes i consultes que no pas l'Administració local. Jo diria que això és difícil, perquè els que som alcaldes sabem que la queixa..., o sigui que els ajuntaments i els alcaldes tenim pràcticament la culpa de tot, fins i tot que no es cobri una subvenció de la Generalitat.

Bé, exactament què ha passat en aquest país? Hi ha hagut un canvi. Però un canvi a on i per a què en el Govern de la Generalitat?

Parlem de polítiques socials; no podem pas parlar de tot, i, per tant, centraré la meua intervenció en polítiques socials, medi ambient, consum i un parell de propostes.

La manca de places geriàtriques continua centrant bona part de les queixes que rep la institució del Síndic, pel que fa al Departament de Benestar i Família. La patronal i Associació de Recursos Assistencials denuncia l'existència de 1.600 places residencials buides. Per la seva banda, el sindicat Comissions Obreres ha denunciat la falta de 23.500 professionals dedicats a l'atenció de persones grans amb dependència.

Les 1.600 places. El Grup de CiU es va fer ressò de la queixa amb una interpellació al Parlament. El Síndic va fer una intervenció d'ofici, que saludem, per tal de resoldre la situació d'indefensió que està patint la gent gran. Vostè obre una actuació d'ofici i demana informació a la Generalitat, visita per sorpresa un centre socio-sanitari a Cornellà i pot comprovar que una part important de les places residencials i la totalitat de les places del centre de dia no estaven ocupades a pesar de l'acord amb Benestar i Família perquè determinades places fossin col·laboradores de l'Administració. Vostè envia una carta a la consellera Simó per mostrar-li la seva preocupació demanant-li informació de llistes d'espera i situació de centres.

Es denuncia, en el seu mateix Informe, lentitud en els tràmits de la conselleria responsable dels afers socials, dels serveis socials. Vostè mateix declara a la premsa que l'angoixa de les famílies que han de viure amb una persona discapacitada psíquicament que els cal fer l'ingrés urgent en un centre residencial i no hi ha places és realment important. Hi ha una llista d'espera. Són reptes emergents; però no ajuden a aquests reptes emergents, tot i que hi han més recursos econòmics, la lentitud i l'endarreriment..., acompanyat d'un llenguatge molt ple de «drets socials», «universalització de les prestacions socials».

Senyor Ribó, li demanem que segueixi afinant la punta del llapis sobre aquest tema de la gent gran.

No parlo del programa «Viure en família» perquè no dispenso de temps suficient per això. Parlem de la infància. De vegades, les dificultats dels centres se centren en la innecessària lentitud per gestionar documents bàsics dels menors tutelats; gestions referents a les inscripcions registrals dels menors des del moment que se n'assumeix la tutela per part de l'entitat pública. Lentitud –lentitud. Afecta possibles situacions de desemparament. Hi ha massa casos de menors que pateixen llargs itineraris d'internament en centres diversos, des-arrrelats de qualsevol lloc. Aquest tema acumula moltes

queixes en l'Informe del Síndic del 2005. Reiteració de casos en què es produeixen llargs itineraris d'internament en centres molt diversos; conjunt de dificultats relacionades amb el diagnòstic de les situacions de desemparament.

Equips d'atenció a la infància i l'adolescència. L'any pròxim s'iniciarà una actuació d'ofici destinada a aprofundir en el funcionament i organització d'aquesta entitat. Li agraïm l'interès per aquest tema. El funcionament dels centres d'acollida dels infants. Es denuncia una situació d'amuntegament d'un centre d'acollida en què l'ocupació se superava sistemàticament i la ràtio infants/educadors estava per sobre del que estableix la normativa, especialment en el mòdul de nadons, per la qual cosa es produïa una disminució de la qualitat de la intervenció educativa. Passat mig any, la situació torna a empitjorar: hi havia més nadons, les previsions per a la remodelació s'havien retardat. No semblava que s'haguessin tingut en compte les necessitats dels infants en fer el projecte de remodelació en què es va actuar amb criteris de rendibilitat tan sols. Atesa la gravetat de la situació i pel fet que afectava infants molt petits que podien patir importants seqüeles si no tenien una bona atenció, es va aportar un seguit de suggeriments al Departament. Sovint ens trobem que el Departament de Benestar i Família no fa cas dels suggeriments que li fa el Síndic. El nostre Grup considera que això representa una manca de respecte institucional a la figura del Síndic.

Senyor síndic, tornem al llapis. Hi ha el tema de la possibilitat que s'hagués..., hi han evidències clares que en la remodelació de la Direcció General d'Atenció a la Infància s'hagi trencat el circuit d'atenció i de resposta urgent a possibles situacions d'urgència dels infants. I aquesta qüestió no és un tema menor. Senyor Ribó, lentitud, endarreriment, descàrrega de responsabilitats en els altres, són males eines per encarar els processos de desemparament dels infants i protecció de la infància en una situació de risc que cal, que hauríem d'evitar..., que caldria, que hauríem d'evitar situacions com la que hem viscut darrerament en el cas de l'Alba.

Parlem d'habitatge. Més polítiques socials: el preu de l'habitatge, la manca d'habitatge de protecció segueix protagonitzant les queixes de l'Informe del Síndic 2005. Gent jove, gent necessitada. Aquí el Govern està incomplint la promesa dels 42.000 habitatges protegits. Parlem del projecte de la llei de l'habitatge, que és una eina que hauria de resoldre aquest afer. El conseller va anunciar-ne la presentació durant l'any 2004; en el passat debat de política general, es va aprovar una resolució presentada pel tripartit per presentar-la en el primer trimestre del 2006.

El Síndic alerta i constata en el seu Informe que hi ha poca oferta d'habitatge de promoció, de protecció. Fa novament referència a l'existència d'habitatges de titularitat pública desocupats, als quals ja es referia en el seu Informe del 2004. Entenem que la lluita del control de l'Incasol entre el Departament de Política Territorial i el de Medi Ambient i Habitatge ha provocat, certament, una paràlisi en aquest organisme que havia tingut una rendibilitat altíssima per al Govern i per al nostre país.

En el 2004 l'Informe del Síndic posava les seves esperances en el desenvolupament de la Llei d'urbanisme de Catalunya del 2004. Caldrà analitzar aquests resultats en la sessió monogràfica, que també saludem, sobre l'habitatge de protecció que el síndic anuncia i que nosaltres hi donem suport.

Es constata també el fracàs, acceptat pel mateix Departament, del Pla de l'habitatge pel que fa al foment del lloguer. La gent jove, les famílies, no s'hi han pogut acollir. Els requisits de la renda i el preu del lloguer no estaven prou estudiats i han deixat molta gent fora de les possibilitats legals d'acceptar-ho.

Hi ha un assumpte, senyor Ribó, que el nostre Grup valora i que vostè hi ha passat de puntetes, que no hi entra de forma decidida. Són dos problemes importants per al nostre país: l'infrahabitatge i la sobreocupació de l'habitatge. L'avantprojecte que circula de la llei d'habitatge no hi aporta solucions, tan sols indica sancions a la sobreocupació com a solució.

Polítiques socials, gent gran, infància i habitatge són les promeses del Govern, les estem qüestionant perquè es tracta de veure'n els resultats i l'Informe del Síndic és un mirall exacte de la situació del país en aquest aspecte. S'incrementen els recursos i la carrera del Govern per superar les situacions creixents de demanda cada vegada és més lenta.

Senyor Ribó, medi ambient; tornem a parlar de campanyes. Bé, vostè ha anunciat una i mil vegades que vetllarà pels sectors de la societat més desfavorits, grups socials on hi ha lesions dels seus drets. El seu paper, el fa amb diligència i jo diria que amb passió. L'informe monogràfic de les persones sense sostre n'és una bona prova. Tot i així, el nostre Grup li ha demanat amb insistència que promogui més actuacions d'ofici. És a dir, estic d'acord amb la seva intervenció que l'Informe és únicament el reflex del que li arriba del carrer, i que fa algunes actuacions d'ofici, però hi han aspectes en què vostè ha d'entrar amb actuacions d'ofici.

El referent a medi ambient, vostè ho agrupa en cinc blocs. Un dels blocs és el tema de la contaminació sonora. I de la contaminació sonora vostè ens parla de la tercera pista del Prat i del soroll de les campanes d'un campanar rural. Hi torno a insistir, senyor Ribó, tot i acceptant els seus arguments intel·lectuals, em fa la impressió que en un informe del Síndic del 2005 no poden faltar-hi de cap manera les queixes generalitzades que es van produir per la implantació de la xarxa Natura 2000, concretament, que a Almenar va provocar una manifestació, balcons, pancartes. I tampoc surt res en l'Informe del tema de medi ambient dels problemes de la pagesia i la ramaderia en les qüestions de l'aigua, de la sequera del 2005 i de les reclamacions que es varen fer des dels municipis i els pagesos per ajuts per l'aigua. I, en canvi, ens surt amb una qüestió que jo, tot i guardant tot..., o sigui, el meu respecte pels seus arguments i els del seu grup, considero que és una trivialitat al costat de temes tan importants com la sequera i els temes de la xarxa Natura 2000, que estan absolutament absents del seu Informe.

Parlem de consum; deixi'm fer una mica de Pirineu. De consum, parlem de Telefónica. Vostè, sé que ha rebut moltíssimes queixes de l'arribada de la banda ampla a

les zones rurals de Catalunya i molt especialment a l'Alt Pirineu. Quan vostè fa la pregunta a la conselleria del DURSI li diuen que: 2005-2006, poblacions de més de cent habitants; a partir del 2006, poblacions de menys de cent habitants. Miri, hi ha una cosa, ens torna a passar al Pirineu el mateix que ens va passar a les carreteres, que encara hi han pobles que no tenen carretera.

Hi ha una queixa formal, que assumeixo com a diputat al Parlament de Catalunya, i és que el conseller del DURSI el 2004 va anunciar que a final del 2005 tot l'Alt Pirineu tindria banda ampla. En aquests moments, estem en banda ampla gairebé zero a l'Alt Pirineu, i a vostè li demano que faci servir les seves eines per pressionar el DURSI per tal que no tan sols arribi la banda ampla, sinó que es compleixin les promeses que els consellers fan en el territori.

Oficines descentralitzades del Síndic al territori. Aquest és un tema que, com a diputat, hi he anat insistint una i una altra vegada en les diferents comissions. Ho he repetit moltes vegades: les queixes i reclamacions es concentren en les àrees catalanes més densament poblades. Les visites del síndic amb el seu grup a una zona rural o a un poble petit desapareixen, catapulten el nombre d'assumptes i fins i tot fan surar noves tipologies de queixes, de reclamacions, de col·lisions d'interessos entre particulars i administracions.

De ben segur ha arribat el moment de proposar la descentralització permanent en el territori de la institució del Síndic. Els territoris amb menys queixes i reclamacions del territori català són també les àrees geogràfiques de comarques amb ciutats sense síndics locals.

En els propers dies, el nostre Grup presentarà una proposta de resolució a signar pels cinc grups parlamentaris per apropar la institució del Síndic a tots els pobles i comarques de Catalunya, i amb la creació de set oficines descentralitzades del defensor de les persones.

Tan sols tornar a insistir en una dada que no es va treballar en comissió, que és el punt d'inflexió el 2005 de l'increment de queixes que es produeixen del govern autònom per sobre de les queixes de l'Administració local.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Ana del Frago.

La Sra. del Frago Bares

Moltes gràcies, senyor president. Honorables conselleres i consellers, senyores i senyors diputats, senyor síndic de greuges, que avui ens acompanya, em correspon de nou fer la valoració de l'Informe del Síndic de Greuges 2005 en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Vull d'antuvi agrair tot el bon treball desenvolupat per la institució, que és fruit de l'esforç col·lectiu i que avui es recull físicament en la presentació d'aquest informe anyal; treball que al llarg d'aquest primer any de mandat íntegre s'ha anat refermant en els objectius i línies d'actuació prioritàries presentades durant l'any 2004.

L'exigència compartida, el rigor clarificador, el respecte als processos legislatius i als procediments administratius endegats en aquest darrer any han estat substrats sobre els quals s'han recolzat les demandes de millora d'actuacions de les administracions, les recomanacions i suggeriments per tal de servir més i millor als ciutadans, que és, que entenc que ha de ser l'objectiu de tots, i no la utilització esbiaixada de l'Informe per a altres finalitats. Encara avui crec que hi ha una mica de confusió. En una comissió ja vam comentar que l'Informe del Síndic no és pas l'anuari d'accions del Govern, sinó el recull d'aquelles accions d'ofici que el Síndic considera que vulneren els drets de les persones que més ho necessiten i de les queixes presentades. Per tant, crec que encara hi ha una mica de confusió respecte a les funcions de l'Informe i de la mateixa sindicatura per banda d'alguns grups.

Per tant, encara avui, el coneixement i el reconeixement de situacions on manquen les condicions d'igualtat d'oportunitats fan avinent, més palesa la defensa dels drets i les llibertats de les persones, principi objectiu clarament expressat, definit i àmpliament desenvolupat a l'article 78, secció segona, capítol cinquè, del Projecte de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. La consolidació interna, també, de l'estructura de funcionament de la institució, de l'atenció sistemàtica a amplis i diferents fronts; l'esforç per augmentar el grau de coneixement entre els ciutadans; la presència més àmplia al territori; la col·laboració amb els síndics locals, estatals, europeus; la cooperació internacional, exemple de bones pràctiques que es traslladen a situacions socials i polítiques convulsives, com és el cas de Bòsnia i Hercegovina i Sèrbia, es reflecteixen també en l'Informe, a l'hora que en la seva estructura ordenada i clara, estructurada amb un esforç didàctic, amb antecedents i perspectiva que ajuden a la comprensió dels fets dins del context que evoluciona.

Tots aquests exemples són una part dels objectius acomplerts plenament, creiem, d'aquest Informe, d'aquest any de treball. Hi ha una altra part, però, d'objectius molt importants pel nostre Grup, i és la legitimitat del treball reconegut que a cadascú li pertoca: la tasca legislativa, a aquest Parlament; la responsabilitat executiva, al Govern, que el Síndic supervisa amb la distància suficient per interpellar, denunciar, suggerir i, finalment, recomanar aquells canvis i propostes que han de ser útils, per tant, viables i concrets, que millorin els problemes detectats. Per tant, és totalment imprescindible que continuem avançant en el treball comunicatiu entre els diferents nivells amb l'esforç de tothom.

No m'estendré amb dades numèriques. L'increment de quasi un 25 per cent en les queixes, les 8.737 actuacions entre queixes i consultes i les 81 actuacions d'ofici reflecteixen contundentment el camí endegat. El servei d'atenció a les persones, presencial, telemàtic i telefònic, demostra que l'orientació en l'atenció a les persones ha estat fonamental. Administració general, ordenació del territori, seguretat ciutadana i justícia han estat les àmbits que suporten un major nombre de queixes. La protecció dels drets socials i constitucionals i la protecció dels col·lectius més desfavorits marquen les actuacions d'ofici.

Retornant als objectius clarament operatius de tot l'Informe, és el grau d'acceptació de les consideracions del Síndic per part de les administracions per damunt, en la majoria dels casos, del 90 per cent. La distribució territorial continua amb una concentració superior en l'àrea metropolitana de forma corresponent amb l'increment de població i, lògicament, amb les administracions locals, en aquests casos més grans.

Creiem, estem segurs que els percentatges de queixes i la seva distribució entre les diferents administracions locals i autonòmiques mantenen les proporcions d'altres anys. Així doncs, passaré a ampliar alguns dels temes que de forma explícita i molt autoexigent creiem que cal remarcar, sense oblidar la rellevància clara de tots els àmbits indicats en l'Informe.

Respecte a l'Administració pública, ressaltar els avenços quant a processos selectius, les adaptacions de les proves d'accés a la funció pública a les persones discapacitades per aconseguir una cobertura completa de totes les situacions individualitzades, que precisen diferents adaptacions físiques, ergonòmiques, etcètera.

En matèria de contractacions administratives, reforcem i recolzem les recomanacions del Síndic, perquè són, per nosaltres, el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, aspectes nuclears que en la seva majoria es desenvolupen amb correcció, però que els casos dubtosos respecte de la seva aplicació i que no són objecte d'acció judicial malmeten les pràctiques del bon govern.

Respecte a immigració, una dada: el percentatge de població immigrada extracomunitària empadronada a Catalunya s'ha incrementat en el darrer any un 1,4 per cent; ha passat, el desembre del 94, del 9,5 al 10,9 el desembre del 95. Malgrat les diferents regulacions per tal d'ordenar, facilitar i clarificar la situació dels immigrants, continuem amb deficiències respecte dels recursos destinats i els procediments emprats. Entenem que les diferents mesures han d'anar acompanyades prèviament de reflexions contínues i rigoroses a l'entorn de la millora de les dignes condicions de vida a què tothom té dret i a la regulació i a la capacitat real que som capaços de generar. En l'Informe es descriuen a bastament tots els passos endegats, la seva cronologia, també les passes enrere o les aturades, com per exemple els cursos de formació ocupacional en un moment determinat, en una clara opció per a la millora d'aquests.

Valorem que els processos de regularització i de treball continuen essent insuficients, llargs i, en ocasions, poc clarificadors respecte de la seguretat i l'estabilitat de futur de les persones. Volem de nou fer referència a l'article 138 de la Proposta d'estatut, especialment en el seu punt número 2, on diu: «Correspon a la Generalitat la competència executiva en matèria d'autorització de treball dels estrangers la relació laboral dels quals es desenvolupi a Catalunya. Aquesta competència, que s'exercirà en necessària coordinació amb la que correspon a l'Estat en matèria d'entrada i residència d'estrangers...», etcètera. Entenem que aquesta fita és molt important en tot aquest procés. Volem també explicitar totes les accions endegades en el Pla de ciutadania i immigració 2005-2008, per tal d'establir un model de ciutadania incloent.

Respecte a consum, valorem important la futura clarificació de les competències del Síndic en funció de la naturalesa dels serveis d'interès general: serveis públics, serveis essencials, serveis universals. Caldrà adaptar l'organització actual i les funcions dels diferents organismes i d'agències específiques per tal de no duplicar funcions i accions. Caldrà regular el funcionament de serveis ara dependents d'administracions locals, diputacions, Generalitat, en l'àmbit del consum. Reforcem i recolzem la potenciació del paper, ús i activitat de la Junta Arbitral de Consum, entenent-ho com un servei de mediació i concertació amb un alt valor afegit de convivència.

Respecte a serveis socials, valorem la intensitat, l'abast i l'exigència que l'Informe reflecteix. Entenem que afecta directament els col·lectius més vulnerables de la nostra societat. Pensem, però, que les concrecions que implicarà la nova Llei de serveis socials, valent, amb vocació cohesionadora, en una societat que ràpidament ha generat demandes més complexes i amb increments exponencials acumulats durant anys i no resolts, juntament amb la llei de prestacions i la creació de l'agència per a la dependència, incidiran clarament en l'ampliació de les prestacions de serveis socials.

Infància i adolescència. Des del nostre Grup Parlamentari –s'ha explicat reiteradament– estem convençuts de la necessitat que els temes relacionats amb la infància i l'adolescència esdevinguin nuclears en l'agenda política. En aquest sentit s'estan treballant diferents propostes per endegar comissions o subcomissions que tractin aquests col·lectius en tota la seva integralitat. Creiem que hem de treballar i aportar una visió molt integral i interdisciplinària en tots els àmbits i des de la coordinació amb totes les administracions. Cal atendre els nous riscos que té avui la infància i l'adolescència, la diversitat de situacions d'atenció familiar, l'accés a la informació i les noves tecnologies, els entorns i territoris més vulnerables, les qüestions de salut, l'educació, l'abandonament de la formació.

La posada en marxa d'un nou marc legislatiu que ordeni de forma aclaridora l'atenció a la infància i a l'adolescència de forma àmplia i recollint la protecció en situacions de risc ha de millorar aspectes com el control de l'Administració, les resolucions de desemparament, les acollides, etcètera, i ha de recolzar i integrar aquells instruments, aquelles institucions que de forma explícita i efectiva avui ja existeixen i treballen de forma plenament competent i reconeguda en la defensa dels drets dels infants, i evitar duplicitats i confusions.

Les queixes rebudes respecte als acolliments, retards en l'inici dels estudis, tardança a disposar dels recursos alternatius, mancances d'informacions, han estat tractades periòdicament amb el Síndic de Greuges i els responsables de les administracions. El Síndic ha fet les observacions a favor de la millora en l'atenció a la protecció a la infància i adolescència, i s'han tingut en compte, s'han dut a terme o s'han establert com a objectius a assolir. Per tant, són plenament compartides pel nostre Grup i per la mateixa administració competent; igualment, amb l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció.

Respecte als menors immigrants no acompanyats, pensem que va ser un informe molt important, molt pu-

nyent, de què ja es va parlar, l'informe extraordinari, i en aquests moments constatem que se segueix treballant per tal de prendre en consideració per part de totes les administracions una resposta global, no únicament des de l'òptica de la protecció als menors.

I, respecte a la justícia de menors, recordar que el juliol de 2004 es va aprovar el Pla director de justícia juvenil 2004-2007; recolzar també les iniciatives i consideracions del Síndic de control de pràctiques a voltes no suficientment adequades dins dels processos judicials, que van en direcció contrària, és a dir, no de caire preventiu i de protecció, sinó a voltes de caire punitiu.

Respecte a l'educació, hi ha hagut un increment de queixes rebudes en educació, probablement perquè l'Administració ha estat molt més permeable que en altres ocasions. Aquestes queixes es fixen en quatre àmbits fonamentals. En primer lloc, queixes derivades de la distribució de l'alumnat en centres concertats, l'obligatorietat que alguns centres imposen de satisfer les quotes corresponents als serveis extraescolars. En segon lloc, l'atenció educativa als infants de zero a tres anys. Voldria recordar que en aquests moments són 264 ajuntaments que estan compromesos a crear 22.416 places de llar d'infants, un 75 per cent del total de les 30.000 places que recull la Llei 5/2004, de creació de llars d'infants de qualitat. Aprofito per esmentar també que la regulació i el control qualitatiu i pedagògic, educatiu, de les opcions privades en aquest camp han estat llargament sol·licitats i demanats pel meu Grup; per tant, recolzem la intervenció que el Síndic avança. En tercer lloc, l'escolarització d'alumnes amb necessitats educatives específiques. I, en quart lloc, la violència i agressions en l'entorn escolar, tema ben preocupant i que molt properament tractarem amb més detall. Però pensem, de totes maneres, que aquestes queixes a aquests quatre àmbits queden plenament reconegudes i recollides en el recentment aprovat Pacte nacional per l'educació.

Respecte a urbanisme i habitatge, l'accés a l'habitatge ha estat una de les principals veus d'alarma del Síndic de Greuges. L'habitatge no pot esdevenir un element d'exclusió social, ni per als joves que s'incorporen al mercat laboral, amb dificultats de lloguers a l'abast, ni per a la gent gran. Això va motivar i motiva l'actuació d'ofici –un informe monogràfic que es presentarà properament– des d'una visió global, tant des del vessant de qui presenta queixa com des de les dificultats de les administracions públiques per fer-ho possible. Per afrontar aquesta situació, el Departament de Medi Ambient i Habitatge ha desenvolupat l'Avantprojecte de llei del dret a l'habitatge, que recollirà els plans de promoció d'habitatge protegit 2004, la reforma de la Llei d'urbanisme, la Llei de barris i mesures del Pla de la «viven-da».

Passaria a esmentar un altre tema d'urbanisme, de gestió d'urbanística, i són les deficiències que properament s'estan estudiant per presentar un pla semblant a la Llei de barris, respecte a les urbanitzacions construïdes als anys seixanta i setanta. Les administracions locals no tenen prou recursos sovint, ni tècnics, ni jurídics, ni econòmics, per poder solucionar-ho.

I un darrer aspecte, assenyalat a l'Informe del Síndic, respecte de la contaminació acústica, clarament refe-

renciat entorn de l'ús i construcció de la tercera pista de l'aeroport del Prat i de l'increment i usos de l'aeroport de Sabadell. Entenem que els processos de concertació i regulació són complexos, llargs i amb la intervenció de diferents administracions, operadors, ciutadans, treballadors i diferents col·lectius; per tant, la prudència en la presa de decisions és indispensable. Entenem que les solucions des de l'àmbit de la vulneració dels drets de les persones han de tenir la mateixa base en els dos casos quant als procediments de representació en les comissions creades i el seguiment dels acords adoptats l'any passat.

La recerca de solucions de convivència i compatibilitat d'allò que sigui viable i ja pactat i acordat vers la preservació de la seguretat, la contaminació acústica, el manteniment de llocs de treball, la continuïtat d'activitats compatibles amb l'entorn, és l'objectiu i ha estat sempre la primera prioritat de totes les administracions públiques, locals i autonòmiques.

I voldria acabar felicitant de nou...

El president

Senyora diputada...

La Sra. del Frago Bares

...l'excel·lent treball realitzat i presentat avui pel Síndic de Greuges, rigorós i que és reflex fidel de totes aquelles problemàtiques que com a societat tenim, i que cada cop més la voluntat de col·laboració estreta d'aquesta cambra i el Síndic..., van coresponsabilitzant les seves actuacions, tal com ens va demanar, per millorar l'Administració...

El president

Senyora diputada...

La Sra. del Frago Bares

...i garantir els drets de les persones.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Elisenda Albertí.

La Sra. Albertí i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em plau poder fer aquesta intervenció sobre l'Informe de l'any 2005 amb la presència en aquest hemicicle del síndic de greuges i part del seu equip. El nostre Grup vol agrair, en primer lloc, el treball realitzat, que queda reflectit en l'elaboració d'aquest Informe anual, que té com a fil conductor la defensa i millora dels drets i les llibertats de les persones.

Les queixes han augmentat un 24,68 per cent respecte a l'any 2004, i, per tant, constatem que la figura del síndic va arrelant en la nostra societat, i això creiem que és positiu. L'alt grau de seguiment de les consideracions del

Síndic per part de l'Administració –un 93,8 per cent– demostra que cal continuar en aquesta tasca mediatra, i així anar creant, dia a dia, una administració més competent i propera a la demanda de les persones.

Pel que fa a l'Informe, creiem que les queixes es poden dividir en dos grans blocs: per una banda, les queixes que poden ser resoltes amb una millora de gestió de l'Administració, i, per l'altra, les queixes que denoten clarament una falta de recursos, sobretot en els àmbits de sanitat, benestar i família, justícia, habitatge i educació. En termes generals, doncs, podem dir que les mancances d'aquests departaments tenen una relació directa amb la falta d'un bon sistema de finançament del nostre país, que permeti, d'una vegada per totes, gestionar i fer les inversions oportunes per a millorar la vida de les persones que viuen a Catalunya.

En l'apartat de consum, l'Informe indica que per a la majoria de la població és un problema important la manca d'informació respecte a les competències dels diversos organismes públics amb memòria de consum, i la confusió que aquest desconeixement crea. En el sector del servei universal en matèria de comunicacions electròniques, telefonia, internet, televisió, l'Informe no esmenta la Secretaria d'Estat de Telecomunicacions i Societat de la Informació, òrgan que depèn del Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme, i que és qui ha de vetllar perquè totes les persones tinguin accés al servei universal i, alhora, garantir que els operadors o prestadors donin el servei en les condicions adequades.

Quant a política lingüística, la Secretaria de Política Lingüística col·labora amb el Síndic a través de l'Oficina de Garanties Lingüístiques, un altre instrument al servei dels ciutadans i ciutadanes, en defensa dels seus drets lingüístics. El Síndic també es va adreçar a Presidència per tal que vetllés pels drets lingüístics dels catalans i catalanes pel que fa al servei de telefonia mòbil, i recomanava fer un desplegament normatiu per tal de fomentar que els consumidors puguin accedir a aquest servei en llengua catalana. Tot i compartir el punt de vista del Síndic, cal constatar que des de l'actual marc legal no és possible obligar les empreses privades ubicades fora de Catalunya en aquest sentit. L'atenció al client en català és una de les qüestions que generen més queixes a les oficines de garanties lingüístiques, les quals són adreçades a l'Agència Catalana de Consum pel Departament de Comerç, Turisme i Consum perquè si escau s'iniciïn expedients sancionadors.

Entrem –i resumit molt ràpidament– en el tema sanitat. Amb referència a les llistes d'espera, és una prioritat d'aquest Govern que hi hagi una rebaixa substancial en aquest tema. En aquests dos últims anys ha baixat un 11,8 per cent, tenint en compte que la població ha augmentat un 4,4. Des del nostre Grup sempre hem tingut molta sensibilitat per la problemàtica dels malalts mentals, i, per tant, valorem positivament la presentació del Pla director de salut mental i addiccions. Aquest Pla preveu, a manera de projecte pilot, la dotació d'equips de psicòlegs, psiquiatres i infermeres de salut mental al 15 per cent dels centres d'atenció primària. Una experiència que Salut vol estendre a tot el territori.

Quant a habitatge: molt oportuna serà la presentació per part del síndic d'un informe monogràfic sobre habitatge, ja que el tema és extremadament complex i així el podrem tractar a bastament i en tota la seva extensió.

Pel que fa a serveis socials, ens consta que el Departament de Benestar i Família comparteix amb el Síndic la ferma voluntat de millorar el model d'atenció a la infància, les persones amb discapacitat i la gent gran. Sabem que el Departament col·labora amb el Síndic de Greuges en tot allò que se li demana. En el marc dels contactes periòdics amb la sindicatura, aquesta ha fet suggeriments i observacions que han estat valorats pel Departament. Molts d'ells s'han tingut en compte i ja s'estan duent a terme o ja s'han establert com a objectius a assolir.

Quant a infància i adolescència, des del nostre Grup Parlamentari volem constatar que, per desgràcia, no existeix el risc zero en matèria de protecció de menors. Cal tenir en compte que el desembre passat a Catalunya hi havia 6.498 infants sota mesura de protecció, fixada pel Departament. A aquests cal afegir 5.876 infants que estaven en situació de risc i vivien amb família biològica, seguits de prop pels equips d'atenció a la infància. És per això que, de 12.374 casos atesos durant l'any 2005, en l'Informe només surten els casos puntuals, plenament legítims i no per això mancats d'importància, en què hi ha hagut alguna disfunció o discrepància més o menys greu.

Des d'Esquerra Republicana de Catalunya creiem que la valoració que s'ha de fer de les actuacions de la DGAIA i l'ICAA ha de tenir com a base la totalitat dels casos que s'atenen, ja que, si no, això porta a una extrapolació que no s'ajusta a la realitat. És per això, consellera Simó, que observant el conjunt de la feina feta valorem molt satisfactoriament la seva tasca en el Departament de Benestar i Família, que està duent a terme.

Volem també esmentar que el Govern ha encarregat a un grup d'experts la redacció d'un document de bases que ha de nodrir el futur projecte de llei de la infància. Amb aquesta llei es pretén comptar amb una norma que abasti tota la legislació catalana sobre infància, actualment dispersa, que reguli tant l'àmbit de la infància desprotegida o en risc com la resta d'infants, així com introduir innovacions en la normativa, com per exemple la creació de la figura de l'acolliment permanent.

Quant a l'esment que fa el Síndic del dèficit de places residencials en base a les queixes que ha rebut, sobta que aquesta argumentació no vagi acompanyada de dades objectives que avalin aquest dèficit; per exemple, ràtio places/persones amb necessitat, cobertura a altres països amb realitats semblants, estudis de necessitat, etcètera. El Govern és conscient de la manca de places i per això es va elaborar la programació territorial 2004-2007 per tal de marcar el creixement necessari en base a les necessitats de cada territori. S'ha fet un esforç presupostari important per desenvolupar serveis d'atenció en el nucli familiar, com el programa de suport a les persones amb dependències en el marc del programa «Viure en família». A la vegada s'han produït canvis normatius per permetre a les famílies conciliar la vida personal, familiar i laboral amb l'atenció a les persones amb dependències. Per exemple, es pot gaudir de l'aju-

da econòmica del programa de suport a les persones amb dependències junt amb el servei de centre de dia i d'estades temporals en residències que permetin el descans de la família.

Més garanties a la ciutadania en la cobertura de les seves necessitats, entre molts altres aspectes, queden recollits a la nova Llei de serveis socials i programació territorial de recursos.

Ens ha sorprès, també, que tal com està a l'Informe l'apartat sobre persones amb discapacitat pot generar certa confusió pel que fa a les pensions no contributives. Es fan consideracions adreçades a la Generalitat de Catalunya quan la normativa que regula les pensions no contributives és de la Seguretat Social. És competència estatal i, per tant, d'aplicació igual a tot el territori de l'Estat. L'ICASS actua com a òrgan gestor i no té competència per modificar els requisits d'accés al dret o la permanència del dret, ja que és, altre cop dic, de competència estatal. Així mateix, hi ha errors en temes concrets de la regulació i gestió d'aquestes prestacions. A l'Informe ha fet constar la incompatibilitat de les pensions no contributives amb el desenvolupament d'activitat laboral, quan, d'acord amb la normativa actual, aquesta incompatibilitat no existeix.

Entrant en el tema d'educació, el gruix de les queixes d'educació no universitària les podríem agrupar en tres grans blocs. El primer serien les queixes derivades de la distribució de l'alumnat en centres concertats o per l'obligatorietat que alguns d'aquests centres imposen de satisfer les quotes corresponents a serveis extraescolars. Bona part dels acords assolits dins del Pacte nacional per l'educació tenen com a objectiu la millora de la cohesió social i de la distribució de l'alumnat, així com garantir en un període de sis anys la gratuïtat de l'escola concertada.

El segon bloc seria l'atenció educativa als infants de zero a tres anys. Educació està complint a bastament el seu principal compromís en aquest punt: 276 ajuntaments ja s'han compromès a crear 23.292 places de llars d'infants fins a l'any 2008. Per tant, les places ja compromeses representen un 78 per cent del total de 30.000 places que recull la Llei 5/2004, del 9 de juliol, de creació de llars d'infants de qualitat. D'altra banda, el Departament vol dictar una ordre on s'exigirà als centres autoritzats que expressin aquesta circumstància en les seves comunicacions internes, externes i a l'entrada dels centres. Aquesta mesura permetrà distingir les llars d'infants de zero a tres anys d'aquelles altres que tenen altres activitats, com ludoteques, etcètera, que no són centres educatius ni són llars d'infants.

I el tercer bloc seria les queixes referents a l'escolarització d'alumnes amb necessitats educatives específiques. D'acord amb el que s'expressa al Pla per a la llengua i la cohesió social, el Departament ha desenvolupat un seguit d'accions orientades a donar una resposta de qualitat als reptes que se'ns plantegen: ús de la llengua catalana, equitat i dret a la diferència. Anem cap a uns centres de qualitat capaços de contribuir i crear una societat més justa, més lliure i més cohesionada. En la línia de potenciar l'escola inclusiva, i per tal d'escolaritzar en centres ordinaris alumnes amb necessitats educatives especials, greus i permanents, el curs 2004-

2005 es van iniciar les unitats de suport a l'educació especial. Són unitats de recursos extraordinaris assignades a centres que escolaritzen més de quatre alumnes amb aquestes necessitats especials, i sense les quals aquests alumnes no podrien ser escolaritzats en centres ordinariis. Atesos els bons resultats, aquestes unitats es van estenent progressivament.

I finalment, i per acabar, senyor síndic, no deixarem aquest Informe en un racó. Conté dades reals i queixes reals de les preocupacions de la gent del nostre país, la qual es mereix una resposta clara, i sens dubte també es mereix una administració pública eficaç.

Moltes gràcies, senyor president, senyor síndic.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular, la il·lustre senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, moltes gràcies, senyor síndic per estar avui aquí amb nosaltres, i a tot el seu equip, i realitzar la presentació del seu Informe anual corresponent a l'any 2005. Volem també fer extensiu aquest agraïment a tot el seu equip, a totes les persones que han col·laborat també en la redacció i en l'elaboració d'aquest Informe.

Bé, la veritat és que no és fàcil resumir en només quinze minuts la nostra intervenció..., fruit del resum de les quatre intervencions que vam tenir en comissió. Per això, intentaré centrar aquesta intervenció en quatre aspectes fonamentals, que suposo que coincidiran bàsicament amb els referents als temes centrals de les seves actuacions i que casualment coincideixen també amb les seves crítiques més directes a la gestió d'aquest Govern.

Per començar, vull reconèixer també l'increment notable de les actuacions de les queixes i consultes, la qual cosa demostra que els ciutadans, com a mínim, coneixen cada vegada més la institució. I jo crec que això és una dada positiva. Avui no entraré en xifres, perquè varem tenir ocasió de fer-ho en comissió, però sí que volia deixar constància d'aquest reconeixement. En aquest apartat hi ha un tema que cal destacar, perquè crec que és molt significatiu i sobretot molt indicatiu de la situació actual del país, i és que històricament la majoria de queixes, i algun altre grup ja s'hi ha referit abans, però no em puc estar tampoc avui de fer-ho, no?, des del Grup Popular, i és que històricament la majoria de queixes adreçades al Síndic de Greuges eren referides als governs municipals, és a dir, a les administracions més properes als ciutadans. I l'any 2005, l'any al qual es refereix aquest Informe, veiem com per primera vegada això canvia i els catalans es queixen majoritàriament de l'Administració autonòmica. Crec que aquesta dada és molt important i no ens ha de passar per alt, perquè demostra, doncs, el descontentament generalitzat de la gent, dels catalans amb aquest Govern tripartit.

I dintre de les queixes referides als diferents departaments, el primer del rànquing és casualment el Departament de Benestar i Família. I dic casualment, perquè

és precisament el Departament al qual aquesta diputada va demanar a la darrera sessió plenària la dimissió de la seva titular, que ja fa uns instants que no ens acompanya, no? I, per tant, senyor síndic, crec que les coincidències entre el seu Informe i les crítiques del meu Grup Parlamentari no són casuals.

No entraré avui a recordar anècdotes o, més que anècdotes, denúncies que vostè va protagonitzar l'any passat, fa tot just ara un any, amb, per exemple, les 1.600 i escaig places buides de residències per a gent gran del nostre país, o altres més que van posar de manifest que hi ha una manca evident de planificació en les polítiques socials. Ens n'omplim la boca, però a l'hora de la veritat res de res. Perquè aquestes 1.600 places eren buides, i mentre les llistes d'espera augmenten, augmentaven i augmentaran, resulta que tenim 1.600 places sense omplir. I, clar, això és molt greu, perquè a part de no crear-ne de noves, resulta que les que tenim, el Govern de la Generalitat les menysprea. I en això volem agrair-li, senyor Ribó, volem agrair-li el coratge i la valentia que va tenir vostè a denunciar-ho públicament i que m'imagino que algun disgust li devia generar.

Amb referència als col·lectius amb necessitat especial de protecció, hi trobem els immigrants, i crec que és un dels temes importants d'aquest Informe i que any rere any ho continua sent. Les consideracions que fa el senyor síndic són bàsicament per constatar que la majoria d'immigrants veuen frustrada la seva expectativa del dret a residir o a treballar a Catalunya, perquè o bé no han estat ben informats o bé perquè no han entès les limitacions de la legislació actual. I en aquest punt, senyor Ribó, m'agradaria fer alguna reflexió al respecte, perquè considero que les polítiques del Govern de la Generalitat són totalment negatives per a aquesta problemàtica. Els últims temps estem veient com moltes famílies del Magreb incentiven els seus fills menors per entrar de forma il·legal al nostre país. I aquesta situació no és sostenible a curt termini. És de tots coneguda la nostra predisposició a l'acollida, i si no reduïm aquestes expectatives ens convertirem en el centre d'atenció social de la Unió Europea. I això ho estem aconseguint sense cap ajuda de la resta de països comunitaris, no? I, clar, no podem demanar als ciutadans catalans ni tampoc a la resta de ciutadans espanyols que assumeixin de forma íntegra o majoritària l'esforç econòmic que suposa atendre una xifra de menors i de majors sense papers, una xifra que creix de forma descontrolada.

És per això que el Grup Popular creiem que cal posar fre a aquestes actuacions i sobretot obligar els països amb immigració potencial a assumir les seves responsabilitats sense complexos. El Govern hauria de ser conscient que la nostra capacitat d'acollida no és il·limitada i que tampoc la capacitat de creixement de despeses socials és indefinida. És evident que la immigració legal és una gran aportació al futur de Catalunya i també del conjunt d'Espanya, però no podem fer la més mínima concessió respecte a la immigració il·legal. A l'immigrant se li ha donar el tracte digne, només faltaria, el tracte digne que es mereix, però sense oblidar que les seves capacitats són limitades.

Molt breument i amb referència als nens desemparats, als quals vostè avui també ha fet referència. Ens preo-

cupa també com, després de constatar que hi ha uns milers de nens en aquesta situació al nostre país, i especialment una gran quantitat d'ells a la ciutat de Barcelona, es disminueixi l'atenció destinada al balanç de gestió de govern. Clar, i la qual cosa, doncs, demostra d'alguna manera precisament que aquest model de gestió no funciona i es constata bàsicament la manca d'efectivitat i coordinació en les relacions als serveis d'atenció a la infància.

Amb relació als temes de sanitat, considerem molt positives les actuacions d'ofici que el senyor síndic ha obert per valorar el grau de satisfacció del dret a l'assistència sanitària, que les llistes d'espera, doncs, continuen sent llargues. I els tipus de queixes que continuen arribant, doncs, van també en aquesta línia, no?

Amb relació a la seguretat ciutadana, la conclusió que s'extreu de la lectura de l'Informe és la manca de coordinació entre Justícia i Interior. Perquè quan tots els cossos i forces de seguretat actuïn de forma coordinada, aconseguirem que les actuacions que provoquen aquesta inseguretat disminueixin. Creiem que cal actuar amb tota la força de la Llei, perseguint i sancionant les actuacions que no siguin cíviques.

I amb referència, senyor Ribó, pel que fa referència al bloc de Medi i Ambient i Habitatge, hem tingut la sensació que pateix una sobreprotecció, un tractament especial, com si fos aquell departament de la Generalitat que menys conflictes ha generat o que menys queixes ha ocasionat per part dels catalans. Home, i crec sincerament que els esdeveniments de les últimes hores en la composició d'aquest primer banc, com a mínim, constaten el que estic intentant argumentar, no? I, home, senyor Ribó, potser és només una percepció del meu Grup, després de fer una lectura en profunditat de l'Informe, però no crec que sigui casualitat el fet que només es fa referència als problemes derivats de les llicències ambientals, així com l'elaboració d'un informe monogràfic, que també vostè avui ha anunciat, i que ja li avanço que pel meu Grup, doncs, és un informe, una presentació que considerem molt positiva, tot i que és un debat molt profund i molt important. Però, clar, només es fa referència a aquests temes, no?, perquè, clar, en aquest apartat res de res de la polèmica Xarxa Natura 2000, tot i que fa poques hores sembla ser que hi ha hagut algun canvi, però encara que no sigui un tema tancat, doncs, res de res en aquest sentit. I va ser una polèmica important, no només mediàtica, que ho va ser, sinó fins i tot va generar alguns conflictes nous i desqualificacions i crítiques en el si del Govern. I, per tant, sorprèn que a tot això tampoc es faci cap referència, no?

Ah, i per cert, senyor Ribó, la important contaminació acústica que generen els sorolls de les campanes. La veritat és que no m'he pogut estar de fer-hi referència avui també en aquest Ple, no? Perquè, clar, és un tema que dubto molt que algun català per molt anticlerical que sigui, doncs, dubto molt que algun català estigui interessat que aquest Govern legisli al respecte, no? Miri, mentre les campanes de les esglésies siguin campanes, faran el soroll que porten fent durant centenars d'anys. I sembla ser, doncs, que ha sigut el 2006 quan ens hem adonat que fan soroll. I, clar, el que és greu de tot això, senyor Ribó, és fer de l'anècdota una norma i crec que

és l'error que s'ha comès en tota aquesta polèmica, si la podem qualificar d'aquesta manera, no?

En el bloc i amb referència a la política lingüística i la relació a l'educació, no deixa de sorprendre també que en el seu informe no s'esmenti ni un sol cas de queixes de pares relatives al dret a rebre les primeres etapes educatives de l'ensenyament en la seva llengua materna o si més no es passi de puntetes sobre aquest conflicte. Vostè ho va dir el dia de la Comissió i avui ho ha tornat a reiterar. I, clar, a mi m'agradaria recordar-li, senyor Ribó, que ha hagut de ser el Defensor del Poble qui recordés a la Generalitat de Catalunya, no només a les persones que havien denunciat i que havien presentat les seves queixes, sinó que va haver de recordar, el Defensor del Poble va haver de recordar a la Generalitat de Catalunya la seva obligació de programar adequadament l'escolarització dels nens per tal que els pares sol·licitessin l'educació en llengua castellana, no? I, és clar, que el Defensor del Poble rebí més de quatre-cents vint queixes en només tres mesos i en aquest Informe, doncs, només s'hi passi una mica de puntetes i es faci esment però no s'acabin de concretar ni xifres ni dades, doncs, home, si més no és una mica sospitos, no?

Després un últim apunt, perquè vostè avui, no recordo que en comissió sortís aquest tema, però vostè avui s'ha referit als drets no definits. Crec recordar que els ha qualificat d'aquesta manera, en aquest llenguatge tan modern per a alguns actualment, no? I ha posat com a exemple el de l'accés a internet. Home, senyor síndic, no deu ser que aquests presumptes drets no són tals drets, perquè, és clar, si no estan definits, potser és que no ho són. Home, i certament, si a tot en diem dret, doncs crec que això és una mica perillós i té riscos. Però només faig una pregunta retòrica, perquè, clar, em preocupa, tot i que després de sentir «el dret a gaudir del paisatge», home, qualsevol cosa és possible, no?

Per totes aquestes conclusions, el Grup Popular, doncs, entenem que aquest Informe és de gran utilitat per al Govern, per a les administracions locals i per a tots els que tenim, d'alguna manera, obligació de legislar, no? Per tant, volem agrair-li, senyor Ribó, i al seu equip la tasca desenvolupada. I qualifiquem aquest Informe de manera molt positiva, perquè considerem que és una estirada d'orelles important al Govern tripartit, especialment en tot el referent a les polítiques socials. I en la presentació d'aquest Informe i en la presentació de l'any vinent, crec que tindrem ocasió de demostrar encara millor que el síndic ha fet aquestes últimes setmanes múltiples queixes i denúncies sobre el funcionament i la gestió del Departament de Benestar i Família, bàsicament, i que avui també ha tornat a constatar, així com també de l'efectivitat dels seus procediments de treball i protocols d'actuació.

Res més. Moltes gràcies, president; senyores i senyors diputats.

El president

La il·lustre senyora Dolors Comas, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor síndic, col·laboradors de la Sindicatura que estan presents en aquesta sessió, vull començar per fer una valoració per part del nostre Grup Parlamentari, Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, una valoració molt positiva de l'activitat que ha fet la institució del Síndic de Greuges, que es reflecteix en l'informe que avui es debat en aquest Parlament. Una valoració positiva per moltes dimensions: perquè hi ha hagut un increment notable de l'activitat, hi ha hagut moltes més actuacions, s'han incrementat el nombre de queixes i consultes, s'han fet diferents visites al territori, s'han fet actuacions d'ofici i, evidentment, el Servei d'Atenció a les Persones ha sigut un element important per poder canalitzar les diferents queixes i consultes rebudes. No solament s'han fet més actuacions, sinó que també s'estan resolent amb més celeritat.

Avui el síndic ha dit aquí que encara han de posar més marxa, podríem dir, a poder resoldre més de pressa els expedients. Hi estem d'acord, perquè això imprimirà també major qualitat a la tasca del síndic. Però, en tot cas, assenyalar que el 80 per cent dels expedients iniciats l'any 2005 han estat resolts. És realment, doncs, un percentatge molt important.

També l'Informe reflecteix que el compromís de centrar-se sobretot en els col·lectius més vulnerables s'ha complert, en el sentit de poder expressar la situació de les persones, per exemple, immigrants, de les persones més pobres del nostre país, els sense sostre, de la situació dels infants en risc, de les dones que pateixen maltractaments, de les prostitutes, de tots aquells col·lectius que essent més vulnerables també tenen més dificultats de fer sentir la seva pròpia veu.

Hi ha hagut també, i és notable, un major esforç en el seguiment dels expedients oberts i potser per això també hi ha més celeritat per poder-los tancar.

També penso que cal valorar positivament la molt elevada acceptació de les recomanacions del Síndic, que es situen en un 93,87 per cent, i des del punt de vista de l'informe que se'ns presenta al Parlament, la millor presentació dels informes que faciliten la lectura i els fan més entenedors.

Hi ha hagut també, per altra banda, un esforç important en una tasca de divulgació de l'activitat del Síndic, de fer conèixer la institució, que pensem que és necessària. I també volia incloure en aquesta valoració de l'activitat el que l'Informe exposa al final de tot, que és tot el que implica de relacions amb altres síndics de l'Estat espanyol, síndics europeus, tot el que és el Programa, molt important, de cooperació exterior, i que diputats i diputades d'aquesta cambra vam poder tenir l'oportunitat de fer-ne el seguiment en directe, en el cas de Bòsnia; les relacions amb els síndics locals, que la signatura del Conveni a finals del 2004 ha donat, també, un nou tipus de relació. I, per tant, aquesta valoració global de l'activitat, hi insisteixo, fa que sigui positiva, i que, d'alguna manera, es reforcin el que són, ho entenem, funcions molt importants del Síndic: la funció de control de l'Administració, de supervisió de l'Administració –si ho volem dir d'una manera una mica més suau–, que emfasitza ell també, implica ser col·laborador de l'Administració.

Jo, aquí, vull ressaltar que no s'ha de confondre justament aquesta supervisió de l'Administració, i aquest ser col·laborador de l'Administració que implica contribuir a la resolució de tota una sèrie de qüestions que, per disfuncions amb l'Administració, poden haver quedat no ben resoltes, que la institució del Síndic de Greuges no es pot confondre amb algú que fa que sigui una mena d'analista de la realitat del país. I ho dic per la intervenció del Partit Popular: el Síndic de Greuges no és un partit de l'oposició, malgrat que pugui posar el dit a la llaga d'aquelles qüestions que no funcionen bé en les administracions, perquè lògicament el Síndic és qui vetlla pels drets de les persones.

I, en aquest sentit, no té per què intervenir en tots els conflictes que apareixen en el país, sinó en aquells que, des de la lògica de la institució, es pensa que vulneren determinats drets. Penso, per tant, que aquesta funció de control de l'Administració s'ha d'entendre i ha de ser ben entesa per tothom, per totes les parts.

També, des d'una altra funció molt important, que crec que es diu poc, però que implica també les actuacions de la Sindicatura, és la pedagogia social i política: pedagogia social en el sentit que constantment el mateix síndic ha d'explicar allò que fa; el mateix fet que hi hagi queixes que no puguin ser admeses per les seves característiques, o el mateix fet que a algunes queixes se'ls hagi de dir: «No hi ha irregularitats en l'Administració», això implica un esforç d'explicació important, tan important com quan es diu: «Sí que hi ha irregularitats i són aquestes o són aquestes altres.» O quan, des del Síndic, es fa pedagogia política i social amb, per exemple... –i citaré dos casos, però en podria haver molts altres–, quan, per exemple, hi ha hagut conflictes, hi ha conflictes amb la ubicació d'equipaments pel tractament de drogodependències, o quan n'hi ha hagut per als serveis penitenciaris, i no s'ha dit –per part del Síndic– «és que no hi ha d'haver aquests equipaments», sinó que s'ha dit «hi han de ser –hi han de ser.» I, en tot cas, posa els matisos: «Hi ha d'haver millor interlocució.» Per tant, pedagogia social.

I també un altre exemple: quan el Síndic constata, i avui ho ha dit el senyor Ribó en aquesta mateixa tribuna, que, en el cas de Catalunya, hi ha una convivència lingüística força important, força interessant, malgrat les veus polítiques que volen dir el contrari, i que, fins i tot, els agradaria que hi hagués el contrari.

Per tant, també, una altra funció del Síndic, molt important, és una funció d'utilitat. Una funció d'utilitat en el sentit que la seva actuació mateixa propicia que hi hagi qüestions que es resolguin. Potser el fet mateix d'iniciar un expedient ja propicia la resolució d'alguns aspectes. O..., i això és possible, evidentment, en aquelles qüestions que són de caràcter més puntual, o també és el mateix impuls a resoldre situacions de caràcter més estructural que no es resolen tan de pressa; també, en tot cas, és important.

El Síndic ha demanat –i ens ho demana l'Informe, ens ho demana a la Comissió, ens ho demana avui– més i millors relacions amb el Parlament. Jo crec que hem sigut receptius, els diputats i diputades d'aquest Parlament, en aquesta necessitat, d'una millor relació entre la Sindicatura de Greuges i aquest Parlament. El mateix

nou Reglament ja posa les bases –les ha posades, les bases– perquè aquesta major relació sigui possible. I el fet que avui tinguem, per primera vegada, una sessió diferent a les altres també mostra justament aquest enfortiment de la relació de la Sindicatura en el Parlament.

I dir, en aquesta primera part de la meua intervenció, que estem satisfets que el nou Estatut d'autonomia, que esperem que s'aprovi, amb tota la fase que encara queda del referèndum, sense problemes, atorga competències exclusives al Síndic en la supervisió de l'Administració de la Generalitat i de les administracions presents a Catalunya; cosa que pensem que és una qüestió a valorar molt positivament.

Reservo per a la segona part de la intervenció el fet de seleccionar... –i dic seleccionar perquè l'Informe és gruixut, té més de 450 pàgines, explica moltes situacions– i, per tant, seleccionar, d'aquells aspectes que es presenten, alguns que ens semblen especialment rellevants, malgrat que tots els que apareixen, pel mateix fet d'aparèixer en l'Informe, són rellevants.

Pel que fa referència a les qüestions socials, observem que hi ha èmfasi, una vegada més, com ja hi ha hagut a altres informes d'altres anys, que hi ha alguns problemes no resolts perquè es repeteixen. I que, segurament, es repeteixen per una qüestió relacionada amb el fet que es tracta de problemes de caràcter estructural, que ja vénen de lluny, que segur que s'hi aboquen més recursos, però que els mateixos recursos que s'hi aboquen no donen, encara, resposta necessària a les necessitats existents. És el cas de les llistes d'espera amb sanitat, que continua sent un dels problemes que els ciutadans perceben en la sanitat com uns problemes importants. I que ens consta que s'hi aboquen més recursos, però que no podem estar satisfets fins que les llistes d'espera, tant pel que fa referència a les intervencions quirúrgiques com a les proves diagnòstiques i especialistes, no tinguin un temps raonable que impliqui que el dret a la salut en aquest camp estigui resolt.

El mateix podem dir respecte al que és el tractament de l'atenció a la gent gran. Evidentment, l'Informe destaca la dificultat d'atenció a la gent gran, tant per manca de places de residència com atenció domiciliària. I, en aquest sentit, també entenem que hi ha una situació estructural que fa molts anys que s'arrossega, per dir-ho així, i que, malgrat haver-se fet un mapa de necessitats, una programació territorial de recursos, de també implicar-hi molts més recursos, també caldrà fer més esforç per poder donar resposta en aquesta necessitat cada vegada més demandada d'atenció a la gent gran. I que una de les qüestions que avui ha dit aquí el mateix senyor Ribó caldrà que sigui efectivament resolta amb la nova Llei de serveis socials, i és que els drets socials estiguin garantits, que hi hagi, efectivament, drets subjectius a partir dels quals les administracions –el Govern de la Generalitat, en aquest cas; els governs locals en allò que els competeix– puguin garantir els recursos necessaris per a l'atenció a la gent gran, l'atenció a les persones amb discapacitats a fer polítiques per afavorir les persones amb menys recursos.

En aquest sentit, valorem molt positivament els informes monogràfics que ens van presentar –un, sobre les persones sense sostre, i, un altre, sobre la situació dels menors

immigrants no acompanyats– i que impliquen, en tots els casos, hi insisteixo, fer més esforç per part de l'Administració de cara a resoldre aquestes qüestions.

Valorem, també, pel que fa referència a les dimensions relacionades amb seguretat, justícia, la situació de les dones maltractades, prostitució, que el mateix Informe del Síndic entra en una qüestió que, en aquests moments, és de debat –molt important–, com és el tema de la regulació o no de la prostitució. I que penso que, en aquest sentit, se situa, pel que és un fals debat, al nostre entendre, que confronta les postures abolicionistes que per allò de voler o d'argumentar la necessitat d'abolir aquesta pràctica, la de la prostitució, no entra en una situació de realitat que, d'alguna manera, vulnera els drets de les dones, sobretot, que es dediquen al treball sexual.

I, per altra banda, confronta els partidaris de la regulació. El Síndic, en el seu Informe, d'alguna manera, es posa en el context de la necessitat de regular la prostitució des del punt de vista de l'òptica de defensa de drets de les dones, cosa que compartim. Compartim també l'apreciació del problema que suposa la massificació en els serveis penitenciaris. El Síndic assenyalava en el seu Informe que els problemes no es resolen només amb la creació de nous centres, sinó també corregint la tendència a incrementar el temps d'estada a la presó de les persones internes, cosa que compartim.

També som molt sensibles, i pensem que l'Informe posa el dit a la llaga, en les qüestions relatives a les dificultats al dret a l'habitatge, cosa que esperem que la nova Llei d'habitatge que en el proper Consell de Govern s'aprovarà pugui resoldre, en part, les qüestions que el Síndic assenyalava i a què el nostre Grup Parlamentari és molt i molt sensible.

També pensem que l'Informe assenyalava aspectes importants en temes ambientals, com són la problemàtica dels sorolls, amb relació, en concret, a l'aeroport del Prat, i la importància que té la planificació per evitar problemes posteriors.

També les queixes relacionades amb la qualitat i potabilitat de les aigües que subministren a les cases, em sembla una qüestió essencial...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Sí, acabo de seguida, senyor president. I també entenem que és molt important garantir que no existeixi contaminació dels correus transgènics cap als correus convencionals i ecològics.

Acabo la meua intervenció, de fet, deixant-me una de les qüestions més importants i que volia destacar, però, aquí reconec que no he pogut mesurar bé el temps, que són els temes relatius a infància i adolescència. Precisament, a la Sindicatura hi ha l'adjunt a la infància, que indica la importància que té aquesta qüestió.

Entenem que cal millorar moltíssim les funcions de protecció respecte als menors que estan en situació de riscos socials. I, per tant...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...el nostre compromís, en aquest sentit, hi és present.

Gràcies, senyor president.

El president

Aquesta presidència té la potestat d'obrir un nou torn, si és que es demana. Vull dir que no és obligatori, en tot cas. Si hi ha la demanda d'obrir un nou torn, l'obriré. Algú més vol intervenir? (*Pausa.*)

Doncs, si ningú més vol intervenir, voldria agrair, en nom de totes les diputades i de tots els diputats, al síndic de Greuges la seva compareixença, que, a més a més, enguany hem tingut novetats, pot estar present físicament a l'hemicicle, que em sembla que és un avenç substancial. I, en nom de tots els diputats d'aquesta cambra, li volem agrair la seva feina, tant a ell com al seu equip. Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia i sis minuts.